

הרוחניים – "קיימו וקבלו היהודים"²¹, "קיימו מה
שקיבלו כבר"²², שנעשה הקיום על קבלת התורה
ב"זמן מתן תורתנו" מתוך רצון ושמחה²³; ובענינים
וגשמיים – "לעשות אותם ימי משתה
ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות
לאביונים"²⁴, שהשמחה נמשכת ומתגלה (גם
ובעיקר) בענינים גשמיים, "משתה" (שתיית יין,
כולל גם החיוב דסעודה²⁵), "משלוח מנות" ("שתי
מנות בשר"²⁶ או (שני מיני תבשיל או שני) מיני
אוכלין"²⁷) ו"מתנות" ("מעות"²⁸ או מיני תבשיל או
מיני אוכלין"²⁹).

ומזה נמשך גם בכל השנה כולה – שהרי הענין
ד"קיימו מה שקבלו כבר" שייך ונקבע ופועל
בקיום התורה ומצוות בכל השנה כולה, ומזה מובן
שגם ההוספה בשמחה כפי שנמשכת וחודרת עד
לענינים גשמיים כפשוטם נמשכת בכל השנה
כולה.

ד. ויש להוסיף, שתוכנו של חודש אדר ("מרבין
בשמחה" ו"בריא מזליה") קשור גם עם האחדות
של ישראל:
מהענינים המיוחדים דפורים (היום טוב'³⁰

המצטרך לו – "בריא מזליה"¹³ בתכלית
השלימות¹⁴.

ג. ומחודש אדר (חודש אחד בשנה¹⁵) נמשך
המעמד ומצב ד"מרבין בשמחה" ו"בריא מזליה"
בכל השנה כולה:
נוסף לכך שבלא-הכי ולפני-זה, בראש-השנה
בירך הקב"ה את כל אחד ואחת מישראל בכתיבה
וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, שבזה נכלל
כפשוט גם שנת שמחה – הרי זה מתחדש ומתחזק
ובאופן של הוספה וריבוי ("מרבין בשמחה"),
ובמדתו של הקב"ה – שתוספתו מרובה על העיקר¹⁶,
ולפי הישג ידו של הקב"ה – "מידו המלאה
הפתוחה הקדושה והרחבה"¹⁷.

וענין זה מודגש ביום טוב' דחודש אדר –
פורים¹⁸:

בימי הפורים מודגשת ביותר ההוספה בשמחה
("מרבין בשמחה"), עד כדי כך ששמחת פורים היא
למעלה מהשמחה דכל המועדים – ששמחת
המועדים היא במדידה והגבלה¹⁹, מה-שאין-כן
שמחת פורים היא למעלה ממדידה והגבלה, "עד
דלא ידע"²⁰ (למעלה מהבנה והשגה דשכל, שכל
האדם ושכל בכלל).

ושמחה זו נמשכת וחודרת ופועלת שלימות
בכל עניני בני ישראל ("בריא מזליה"): בענינים

(21) אסתר ט, כז.

(22) שבת פח, א.

(23) ובלשון הגמרא (שם) – שבמתן-תורה "כפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית .. מכאן מודעא רבה לאורייתא (שקבלוה באונס – פרש"י) .. הדור קבלוה בימי אחשורוש" (מאהבת הנס שנעשה להם – פרש"י).

(24) שם, כב.

(25) טושו"ע או"ח סתרצ"ה. וברמב"ם הל' מגילה פ"ב ה"ט: "כיצד חובת סעודה זו שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה כו" (משא"כ בשו"ע לא נזכר ע"ד אכילת בשר – ראה נימוקי או"ח לשו"ע שם. וראה הערה הבאה).

(26) להעיר מהדגשת "בשר" בנוגע ל"משלוח מנות" גם בשר"ע – אף שלא נזכר (בשו"ע) ע"ד אכילת בשר בנוגע לחובת הסעודה.

(27) רמב"ם הל' מגילה פ"ב ה"ט.ו. טושו"ע או"ח סתרצ"ה ס"ד.

(28) רמב"ם שם ה"ט.ז.

(29) ואף שב"מתנות לאביונים" מודגש הצורך בעידוד החיזוק ורחם*, הרי עיקר קיום המצוה הוא ע"י נתינת ה"מתנות" (מעות או תבשיל או אוכלין) בגשמיות דוקא.

(* כמודגש בנתינה לצדקה "בסבר פנים יפות ובשמחה .. ומדבר לו דברי תחנונים ונחומים" (רמב"ם הל' מתנות עניים פ"ה ה"ד). ועד"ז בחיוב דמתנות לאביונים בפורים – "לשמח לב עניים .. שהמשמח לב האומללים האלו דומה לשכינה, שנאמר להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים" (רמב"ם הל' מגילה פ"ב ה"ז).

(13) ועפ"ז יומתק המשך וסדר הענינים: "מרבין בשמחה .. הילכך .. בריא מזלי" – שע"י קיום הציווי "מרבין בשמחה" נוסף עוד יותר בהענין ד"בריא מזלי".

(14) ועפ"ז יש לבאר (כפשטות) אופן קיום הציווי "מרבין בשמחה" בכל ימי חודש אדר, הוספה וריבוי מיום ליום – דכיון שע"י הריבוי בשמחה ביום א' דחודש אדר נוסף עוד יותר בברכתו של הקב"ה, נעשית השמחה למחרתו באופן של ריבוי גם ביחס לה"מרבין בשמחה" ביום שלפניו, ועי"ז נוסף עוד יותר בהמשכת הברכה, ובמילא, גם בשמחה ביום שלאח"ז, וכן הלאה. (15) ובשנת העיבור – שני חדשים, שענינם אחד – חודש אדר. – ולהעיר מדברי המשנה (מגילה ו, ב) "אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא כו".

(16) ב"ר פס"א, ד.

(17) נוסח ברכה הג' דברה"מ.

(18) ששייך לכל החודש – "החודש אשר נהפך גו' לשמחה" (אסתר ט, כב), שלכן "כל החודש כשר (בדיעבד) למקרא מגילה" (ירושלמי מגילה פ"א ה"א. שו"ע או"ח סתרפ"ח ס"ז וברמ"א שם).

(19) ראה רמב"ם הל' יו"ט פ"ו הכ"א. טושו"ע ואדה"ז או"ח סו"ס תקכ"ט.

(20) מגילה ז, ב.